

Til deg som snart skal på teater. | [Vis i nettleser](#)

NATIONAL THEATRET

Velkommen på forestilling!

Her får du en introduksjon til forestillingen *Menneske, kjære menneske* – del gjerne denne e-posten med teaterfølget ditt!

Poetisk og rocka om livets små og store spørsmål

Nils-Øivind Haagensens fabulerende og slentrende lyrikk og artist Erlend Ropstads dype og inderlige rock er utgangspunktet når regissør og dramatiker Anders T. Andersen for første gang lager scenekunst som springer ut av poesi.

Både Haagensen og Ropstad beveger seg i spennet mellom det vare og det harde, med tekster som i det ene øyeblikket oppleves som en kjærtegnende hånd og i det neste som en hardslående knyttneve.

Og legger du i tillegg til regissør Andersens videodesign, får du fire ulike kunstformer som på hver sin særegne måte, men i tett dialog med hverandre, nærmer seg små og store spørsmål rundt det å være menneske – alene, sammen med andre og som del av et samfunn og naturen.

Hanne Tømta

Hanne Tømta, teatersjef

Se bilder fra forestillingen:

Se video:

Les mer:

Det nære, det allmenne og det politiske finner plass i samme univers når ord fra en rocker og en poet møtes på scenen. Les intervjuet med Nils-Øivind Haagensen, Anders T. Andersen og Erlend Ropstad her.

Fullstendig menneskelig

Det nære, det allmenne og det politiske finner plass i samme univers når ord fra en rocker og en poet møtes på scenen.

I en naken prøvesal på Torshov står et slitt trebord, fylt med manus, blyanter, viskelær og te- og kaffekopper. Midt på gulvet sitter fire skuespillere på klappstoler, mens trikken dundrer forbi utenfor vinduene. Det er første prøvedag på *Menneske, kjære menneske*.

- Han spør om hun vil bli med ham hjem, sier Trond Espen Seim.
- Det vil hun, sier Liv Bernhoff Osa.
- Det er første gangen, han skal ikke prøve seg på noe, sier Erland Bakker.

Regissør Anders T. Andersen lytter. Ordene fra Nils-Øivind Haagensens tekst maler fram en scene med et par i en leilighet, sent på kvelden. Skuespillerne framfører ordene på ulikt vis, tidvis er de i rollene som paret, tidvis ser de dem utenfra og kommenterer handlingen, som koret i en gresk tragedie.

– Unnskyld, sier Andersen. – Kan vi prøve å åpne opp ... som om det ikke er noe dere veit, men *Åja, er det dette som skjer?*

Skuespillerne begynner fra starten igjen, og med små skift i betoningen forandrer de seg fra gudeliknende skapninger som kjenner historien ut og inn, til undrende tilskuere. Hele tiden maner de fram handlingen og omgivelsene, en verden blir til av ord.

Filmatisk

I denne forestillingen møtes Nils-Øivind Haagensens dikt og Erlend Ropstads sanger – tekster som kommer med sin egen scenografi i form av beskrivelser og metaforer. Man kunne jo forestille seg at det var en utfordring å skulle lage scener og replikker av tekst som allerede kommer med sine egne finstilte bilder og beskrivelser. Men det vil ikke regissør Andersen høre på.

– Dette er helt i teatrets ånd. På Shakespeares tid hadde de jo ikke noen scenografi. De står bare på scenen og forteller hvordan det ser ut der de er. Teatret begynner som et ikke-sted, et tomt svart høl. Og så skal man skape et univers i det svarte tomme hølet, med ord og lys og mennesker.

Før Erlend Ropstad var spellemannsnominert rockemusiker og visesanger, og før han mottok Prøysen-prisen, jobbet han i flere år som fotograf, men selv tror han ikke det er derfra den visuelle impulsen i språket hans kommer.

– Jeg prøver jo å lage bilder, men det har jeg mest fra Springsteen, sier Ropstad. – Han er en av mine favoritt-«filmskapere». «*The screendoor slams and Mary's dress sways/ like a vision she dances across the porch ...*» resiterer han.

Ropstad deltar selv i forestillingen, og har slått seg ned sammen med Haagensen og Andersen i foajeen på teatret. De nikker.

– Å ja, *Thunder Road*, sier Haagensen. – Et av de første store

komplimentene jeg fikk var at å lese diktene mine var som å høre på Thunder Road, og da tenkte jeg *ok, greit!*

Han smiler fornøyd.

– Springsteen har klart å få kortfilmer inn i rockeformatet.

– Det får meg også til å tenke på et slektskap mellom dere to, sier Andersen. – Hvordan dere begge kan starte et sted, og så er det som om teksten springer gjennom et helt liv i løpet av noen setninger. Samtidig som man hele tiden er i noe *nært*.

– Jeg er opptatt av enkeltskjebnene, sier Haagensen. – Jeg misliker når det er opphisset debatt, og politikerne gjemmer seg bak en linje om at «Jeg kan ikke kommentere enkeltsaker». Men rockeren og poeten, vi kan kommentere enkeltsaker. Enkeltindividene – det er dem alt handler om.

Politisk

I sangen *Vi henter de om natta* synger Ropstad om familier som blir sendt ut av Norge, og om praksisen med å hente dem om natta, asylbarna med «alle de små ryggsekkene».

– Hvis jeg forsøker å skrive noe som er politisk, vil jeg heller sette fingeren på noe enn å heve fingeren opp, sier Ropstad. – Jeg vil bare gjøre mine observasjoner om «Når på døgnet henter vi disse familiene som skal til Afghanistan?»

Haagensen har samme problem med paroler og pekefinger som Ropstad, og fant inngangen til det politiske gjennom å lese forfatteren Edouard Louis sine skildringer av fransk arbeiderklasseliv.

– Han sier noe sånn som at *for dem som har nesten alt, betyr politikken ingenting*. Folk i min posisjon, i middelklassen, de har en buffer, og samme hva som skjer, går det greit. Men det finnes en kamp å ta på vegne av dem som må tåle fryktelig mye og har fryktelig lite. Det gjorde det lettere for meg å gå inn og være sint som et individ, heller enn som representant for et parti eller en ideologi. Haagensen har blant annet skrevet diktet *Sånn*, som i forestillingen spiller sammen med Ropstads sang om flyktningbarna. Der beskriver han den enkle handlingen å plukke opp en skadet fugleunge i hendene, «*som skroget til en båt*».

Allment

Ropstad er også glad i å skrive kjærlighetssanger, og prøver å utvide de stemmene som får plass i en ellers formelbasert sjanger. I

låta «*Baby er du våken*» forestiller lytteren seg først en telefonsamtale mellom to unge elskende, inntil forventningene brytes med linja «Jeg kan komme over allerede nå i kveld/barna dine sover jo nå likevel»:

– Alle kjærlighetssanger høres ut som om menneskene er mellom 18 og 25 år, sier Ropstad. – Jeg tenkte at det var for få kjærlighetssanger skrevet til alenemødre.

De to forfatterne har ofte skrevet fra perspektiv som ligger nær opp til dem selv, og de synes det er spennende å se hva som skjer med tekstene når de leses av ulike skuespillere av begge kjønn.

– Jeg synes du løser det så bra opp når du lar teksten vandre mellom skuespillerne, sier Ropstad – Da blir den mer frigjort.

– Når det kommer et nytt menneske av kjøtt og blod inn i den samme linja, så får den flere lag i seg, og kan bli tydeligere, sier Andersen.

– Om du får ti stykker til å si samme linje, så er det aldri helt samme linje, for det finnes en historikk i hver person og en grunn til at de sier det som er forskjellig, men også lik, sier Haagensen.

Personlig

Andersen forteller om arbeidet med å tilrettelegge noen av Haagensens dikt, som tok utgangspunkt i postkortformatet.

– Det passa som hånd i hanske. Paradokset med det subjektive og det allmenne: At det er bare du som kan forstå postkortene mine.

– Postkort skrives veldig enkelt, fordi du vet at postmannen kan lese det, sier Haagensen. – Har det fint, været er bra. Samtidig finnes det koder i alle slags hverdagslige språk. Når jeg sier «*Har det fint*», da vet du hva jeg mener, for du kjenner meg.

– Og det er bare en eneste som skal forstå det, sier Ropstad. – Vi skriver ganske personlig, begge to. *Det er bare du som forstår dette, egentlig.* Hvis du får hele publikum til å sitte med den følelsen, Anders, så ...

– ... så begynner vi å nærme oss noe, sier Andersen.

Haagensen nikker.

– Hvis alle går ut og føler seg som *den éne*.

Fakta:

- Nils-Øivind Haagensen skriver dikt og romaner. Han har fått Sult-prisen og vært nominert til Nordisk Råds litteraturpris.
- Anders T. Andersen er forfatter, skuespiller og regissør. Han har siden 2000 vært ansatt som skuespiller ved Nationaltheatret.
- Erlend Ropstad er visesanger, rockemusiker og filmkomponist. Han har vært nominert til Spellemannprisen en rekke ganger.

NB! Forestillingen *Menneske, kjære menneske* spilles på Amfiscenen, ikke på Torshovteatret, selv om noen av prøvene foregikk på Torshov.

Medvirkende:

[Liv Bernhoft Osa](#)

Andrine Sæther

Trond Espen Seim

Erland Bakker

Erlend Ropstad

Kunstnerisk lag:

Dikt av Nils-Øivind Haagenen og sanger av Erlend Ropstad. Dramatisert av Anders T. Andersen.

Regissør og scenograf: [Anders T. Andersen.](#)

Lysdesigner: [Øyvind Wangensteen.](#)

Kostymedesigner: [Mette Welle Jacobsen.](#)

Maskør: [Eva Sharp.](#)

Dramaturg: [Rania Broud.](#)

All musikk er skrevet av Erlend Ropstad.

Produksjonslag:

Produsent: Maren K. Onsaker.

Inspisient: Kine Sørbøe / Karoline Husjord. **Sufflør:** Karoline Marie Enoksen / Vibeke Brathagen. **Scenemester:** Christian Lie. **Lysmester:** Lisa Lind. **Lydansvarlig:** Mari Røsjø. **Produksjonsansvarlig kostymer:** Liv M. Tønnessen. **Forestillingsansvarlig kostymer:** Linda Braseth. **Informasjonsansvarlig:** Åsta Hoem Hagen og Marte Eielsen. **Markedsansvarlig:** Hilde Vibeke Innerby.

Varighet: Ca. én time og 20 minutter, uten pause.

Velkommen i teatret!

Hold deg alltid oppdatert – følg oss også på Facebook, Instagram, Youtube eller Spotify!

[Avregistrer](#) | [Kontakt oss](#)

